

"لبخند"

می نشینم گوشه‌ای خاموش ،
چشم بر چشم کتابی چند ،
کودک اندیشه‌ء بازیگر من با یکی لبخند ،
رهسپار واژه های صفحه‌ء بیدار ،
تا بشوید خواب از چشم ترمن ،
بهر یک دیدار
خفته در آغوش یک پندار .

های و هوی این سکوت شب غریو ناشکیبائی است ،
ضربه‌ء ناقوس در گوشم ،
همانند تپیدن های قلب من ، چه سنگین است ،
کنج تاریک اتاق من ،
با خیال روزهای واپسینم نغمه آگین است .

تا کجا با مردم دیوانه تر از خود بیامیزم ؟
و یا خود را به رویاها بیاویزم ؟
و از گفتار یا رفتار یا از هرچه می بینم ،
بپرهیزم ؟

چرا رود زمان در دشت هستی پیش میراند ؟
و ما را گاه با سنگی به سر میکوبد و گاهی به برگ بوسه میخواند ؟

مرا در سر چراغی آشناتر از دوچشم نیست ،
که در این کوره راه پیچ در پیچ بسی تاریک ،
که رنگِ زندگی دارد ،
به زیر بارِ صبرِ سخت و جانگاهی ،
به نورِ کهکشانی دور ،
همگامِ یکی افسانه میراند ،
و بر دیوانگی هایم ،
چه زیبا با نگاهی مهربان و گرم می خندد ،
مرا با نام میخواند .

سکوتِ شب چه بی رنگ است .
کتابِ دست من با چشم بیدارم هماهنگ است .
ولی اندیشه ام با این کتابِ گنگِ احساسم ،
در این رویای رنگارنگ در جنگ است .

می نشینم گوشه ای خاموش ،
چشم بر چشم کتابی چند ،
محو در بیهودگی ها ، تلخ ،
هم آغوشِ یکی لبخند .